

derfor. Vi vil ikke igennem et saadan Rigsdagsudvalg kunne faa en saa sagkyndig og alsidig sammensat Repræsentation, som hvis det havde været en Repræsentation for Erhvervslivet, og Erhvervslivet kunde ikke alene have givet mere alsidige og sagkyndige Raad, men havde ogsaa et vist Krav paa at være med i disse Forhandlinger, da det i saa høj Grad er dets Forhold, Valutaspørgsmaalet griber ind i. Dertil kommer, at et saadant Erhvervsraad ikke vilde være i den Grad bundet af politiske Hensyn, det vilde have staaet meget mere frit, og hvad det betyder at være stærkt bundet af politiske Hensyn, det tror jeg, man har set et Resultat af i disse Dage.

Saaledes som Sagen udviklede sig under Forhandlingerne i det andet høje Ting, blev det i alt væsentligt en Forhandling om nogle nye Skattelove, en Forhandling om, hvorledes man skulde fordele de nye Skatter, hvor stor en Part man skulde tage gennem direkte Skat og hvor stor en Part gennem indirekte. Den Part, der holdt paa de direkte Skatter, søgte at redde saa meget til sig som muligt og den anden Part saa meget til sig som muligt. Det er vel naturligt, naar man forhandler om Skattelove ud fra to saa modsatte Anskuelse. Men man har paa den Maade efter min Mening fuldstændig tabt det, der egentlig var Maalet, af Sigte. Ser man paa det Resultat, man er kommet til med Hensyn til Skatternes Fordeling, maa man sige, at den Part, der har holdt paa de direkte Skatter, har opnaaet det sikreste Resultat. Naar man nu fordele Skattebyrden med det halve til hver Side, er det indlysende, at de direkte Skatter vil give de sikre 20 Mill. Kr., medens man maa sige, at de indirekte Skatter hviler paa et meget løst Grundlag.

Jeg vil i denne Forbindelse spørge, om man har Administrationens Udtalelse for, at disse indirekte Skatter vil kunne holde. Administrationen har jo Oplysninger, som den kan bygge paa. Den har Erfaring fra tidligere Tid om, hvorledes saadanne Skattelove virker, og den kunde, hvis der havde været Tid nok dertil — det har der muligvis ikke været —, have givet Oplysninger om, hvorledes den mener, disse Skattelove vil virke. Der burde i alt Fald være givet Administrationen Tid at fremskaffe disse Oplysninger. Jeg spørger altsaa, om man har de fornødne Oplysninger angaaende de indirekte Skatter, om Administrationen staaer inde for, at de virkelig vil indbringe de Beløb, man her lover.

Af de forskellige indirekte Skatter skal

jeg først nævne Motorafgiften. Det er en væsentlig Del af de 10 Mill. Kr. aarlig, idet den skal give de 4. Efter de Oplysninger man har, er der vel Grund til at tro, at den vil indbringe disse 4 Millioner, men man kan ikke vente, at Gennemførelsen af dette Lovforslag skal have nogen ny valutagavnlig Virkning, thi det er kun en Fornyelse af en Lov, som allerede gælder og vil gælde et Stykke Tid endnu. Man hævder jo, at for at denne Lovs Gyldighed kunde blive forlænget, har det været nødvendigt at skaffe et tilsvarende Beløb gennem direkte Skat. Jeg ved nu ikke, om Venstre, som har ønsket denne Lov fornyet, virkelig vil være villig til, hver Gang Regeringen nægter at forny en af de nuværende indirekte Skattelove eller vil ophæve en af de nuværende indirekte Skatter, at betale Fornyelsen af eller forhindre Ophævelsen af en saadan Skattelov ved at give et nyt Beløb i direkte Skatter, saa vil vi jo staa overfor en rig Udvikling af de direkte Skatter, som efter vor og jeg tror ogsaa efter Venstres Formening i Forvejen er alt for højt oppe. Der bliver derfor af nye indirekte Skatter 6 Mill. Kr., det vil sige 6 Mill. Kr. paa Papiret. Jeg tror ikke, der er nogen, der tør udtale Forvisning om, at dette vil holde i Virkeligheden. Jeg tror ikke, de vil komme til at give 3 Mill. Kr., om de overhovedet vil komme til at give noget.

Den første af disse Beskatningsbestemmelser angaar jo Forhøjelsen af Beskatningen paa Luksusøl. Af den Beretning, der er afgivet af Departementet for Told- og Forbrugsafgifter om Indtægterne af Ølbeskatningen i Kalenderaaret 1923, altsaa det sidst afsluttede Aar — jeg tror ikke, der foreligger noget, der tyder paa, at Forbruget af de dyrere Ølsorter i dette Aar har været særligstort —, vil man se, at der i dette Aar har været afsat af Luksusøl af Klasse A 8 267 hl og af Klasse B 10 092 hl. Dette Forbrug vilde ved den Forhøjelse, der her foreslaas, indbringe henholdsvis 1 320 000 og 201 000 Kr. Det vil sige, at denne Forhøjelse af Ølbeskatningen med det Forbrug, der var i 1923, vil indbringe 1 500 000 Kr.

Man regner altsaa her med, at denne betydelige Forhøjelse af Ølskatten skal føre til et forøget Forbrug; det er jo ikke nogen valutamæssig Opgave at forøge Forbruget, men jeg kan heller ikke forstaa, hvorledes man overhovedet kan anstille Beregninger, som hviler paa et saa løst Grundlag som disse. Man regner med, at ved det samme Forbrug, som vi har haft i det sidst afsluttede Aar, skal Skattelebet stige ½ Mill.